

Sygn. akt II KK 415/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Andrzej Tomczyk (sprawozdawca)

Protokolant Danuta Bratkrajc

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Marka Zajkowskiego
w sprawie **D.K.**

skazanego z 286 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 24 listopada 2022 r.

kasacji wniesionej przez obrońców skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 24 lutego 2021 r., sygn. akt II AKa 278/19

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 13 lutego 2019 r., sygn. akt XII K 39/18,

**1. uchyla zaskarżony wyrok w części utrzymującej w mocy
rozstrzygnięcie zawarte w punkcie IX wyroku Sądu Okręgowego
w Warszawie, a w pozostałej części kasację oddala jako
oczywiście bezzasadną;**

2. zwalnia skazanego od kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

D. K. został oskarżony o to, że:

„I. w okresie od 7 stycznia 2016 r. do 14 listopada 2016 r. w W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, założonej i kierowanej przez nieustaloną osobę, w skład której wchodził, między innymi: Y. C. Prezes Zarządu V. sp. z o.o. i N. S. Prezes Zarządu J. sp. z o.o., oraz inne ustalone i nieustalone osoby, zakładającej ustalony podział ról i zadań, mającej na celu popełnianie przestępstw oraz przestępstw skarbowych związanych z wyłudzeniem z polskich organów skarbowych zwrotu podatku od towarów i usług przy wykorzystaniu mechanizmu tzw. <<znikającego podatnika>> i <<karuzeli podatkowej>>, polegających na podejmowaniu czynności mających na celu pozorowanie prowadzenia transakcji handlowych złotem oraz wyrobami jubilerskimi, w tym tworzenia dokumentacji księgowej mającej na celu wprowadzenie w błąd pracowników organów podatkowych co do przebiegu zdarzeń gospodarczych poprzez wykorzystanie podmiotu, który nie odprowadzał do urzędu skarbowego należnego podatku VAT, a jednocześnie wystawiał faktury z naliczonym VAT-em - tzw. <<znikającego podatnika>>, a także podmiotów, które miały za zadanie stworzenie dokumentacji uwiarygadniającej przed organami skarbowymi przeprowadzanie tych fakturowanych pozornych transakcji - tzw. „buforów oraz podmiotu który deklarował sprzedaż towaru za granicę i występował do urzędu skarbowego o zwrot nienależnego podatku VA1 - tzw. <<brokera oraz mającej na celu podejmowanie działań, które miały udaremnić lub utrudnić stwierdzenia przestępczego pochodzenia korzyści majątkowych związanych z popełnianiem opisanych przestępstw karnoskarbowych, tj. o czyn z art. 258 § 1 kk

II. w okresie od 7 stycznia 2016 r. do 14 listopada 2016 r. w W., biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się wyłudzeniem zwrotu podatku VAT, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, działając jako osoba faktycznie zajmująca się sprawami gospodarczymi firmy J. sp. z o.o. z siedzibą w W. i V. sp. z o.o. z siedzibą w W., pozorując transakcje

handlowe, w ramach zaplanowanego i ustalonego podziału ról i pełniąc rolę tzw. <<bufora>> posłużył się szeregiem fikcyjnych faktur VAT o łącznej wartości brutto 142.068.579,14 zł dokumentujących nieistniejące zdarzenia gospodarcze w postaci transakcji sprzedaży wyrobów jubilerskich na rzecz J.1 sp. z o.o. sp.k. i L. sp. z o.o. sp. k.. tj. (...), które następnie przekazał przedstawicielom spółek J.1 sp. z o.o. sp. k. i L. sp. z o.o. sp. k. i które były wykorzystywane w toku dalszych rozliczeń z urzędami skarbowym, a kwoty podatku VAT w nich wskazane były uznawane jako podatek naliczony, co a finalnie stanowiło podstawę do wystąpienia do urzędu skarbowego

o zwrot nienależnego podatku VAT, czym wyprowadzono w błąd pracowników urzędów skarbowych i doprowadzono do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Skarbu Państwa znacznej wartości w łącznej kwocie nie mniejszej niż 26.513.314,44 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk zw. z art. 65 § 1 kk;

III. w okresie od 7 stycznia 2016r. do 14 listopada 2016r. w W., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, działając jako osoba faktycznie zajmująca się sprawami gospodarczymi firmy J. sp. z o.o. z siedzibą w W. i V. sp. z o.o. z siedzibą w W., posłużył się szeregiem nierzetelnych faktur VAT o łącznej wartości brutto 142.068.579,14 zł dokumentujących nieistniejące zdarzenia gospodarcze w postaci transakcji sprzedaży wyrobów jubilerskich na rzecz J.1 sp. z O.O. sp.k. i L. sp. z o.o. sp. k., tj. (...), towar biżuteria złota 585 (łańcuszki)/wyroby jubilerskie kompletne 3747,3 gram przekazując je na rzecz w/w podmiotów oraz uwzględniając w deklaracjach podatkowych czym wprowadził w błąd właściwy organ podatkowy, narażając na nienależny zwrot podatkowej należności publicznoprawnej, w szczególności podatku naliczonego w rozumieniu przepisów od podatku od towarów i usług w wielkiej wartości o łącznej kwocie nie mniejszej niż 26.513.314.44 zł, tj. o czyn z art. 76 § 1 kks w zw. 37 § 1 pkt 1 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks w zb. w zw. z art. 7§ 1 kks,

IV. w okresie od 4 stycznia 2016r. do 25 maja 2016r. w W. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, jako osoba faktycznie zajmująca się sprawami gospodarczymi firmy J. sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz V. sp. z o.o. z siedzibą w W. wystawił szereg faktur VAT dokumentujących nieistniejące zdarzenia gospodarcze w postaci transakcji sprzedaży złota inwestycyjnego na rzecz spółki C. sp. z o.o. z siedzibą w W., godząc tym samym w obowiązek podatkowy, tj. (...)

faktury wystawione przez V. sp. z o.o. na rzecz C. Sp. z o.o. (...)

tj. o czyn z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk

V. w okresie od 7 stycznia 2016r. do 31 maja 2016r. w W. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, jako osoba faktycznie zajmująca się sprawami gospodarczymi firmy J. sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz V. sp. z o.o. z siedzibą w W., posłużył się szeregiem nierzetelnych faktur VAT dokumentujących nieistniejące zdarzenia gospodarcze w postaci transakcji zakupu wyrobów jubilerskich od spółki C. sp. z o.o. z siedzibą w W., godząc tym samym w obowiązek podatkowy, tj. faktury wystawione przez C. Sp. z o.o. na rzecz J. Sp. z o.o. (...)

tj. o czyn z art. 273 kk w zw. z art. 12 kk

VI. w okresie od 4 stycznia 2016r. do 25 maja 2016r. w W. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, jako osoba faktycznie zajmująca się sprawami gospodarczymi firmy J. sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz Y. sp. z o.o. z siedzibą w W., na mocy przepisów Ustawy z dnia 29.08.1997r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. 2015.0.613 ze zm.) będąc osobą odpowiedzialną za prawidłowe regulowanie zobowiązań wobec Skarbu Państwa w imieniu wskazanych podmiotów, stosownie do przepisów Ustawy z dnia 11.03.2004r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. 2016.0.710 ze zm.) wystawił szereg nierzetelnych faktur YAT dokumentujących nieistniejące zdarzenia gospodarcze w postaci transakcji sprzedaży złota inwestycyjnego na rzecz spółki C. sp. z o.o. z siedzibą w W., godząc tym samym w obowiązek podatkowy, tj. faktury wystawione przez J. Sp. z o.o. na rzecz C. Sp. z o.o. (...)

faktury wystawione przez V. sp. z o.o. na rzecz C. Sp. z o.o. (...)

tj. o czyn z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks,

VII. w okresie od 7 stycznia 2016 r. do 31 maja 2016r. w W. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, jako osoba faktycznie zajmująca się sprawami gospodarczymi firmy J. sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz V. sp. z o.o. z siedzibą w W., na mocy przepisów Ustawy z dnia 29.08.1997r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. 2015.0.613 ze zm.) będąc osobą odpowiedzialną za prawidłowe regulowanie zobowiązań wobec Skarbu Państwa w imieniu wskazanych podmiotów, stosownie do przepisów Ustawy z dnia 11.03.2004r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. 2016.0.710 ze zm.) posłużył się szeregiem nierzetelnych faktur YAT dokumentujących nieistniejące zdarzenia gospodarcze w postaci transakcji zakupu wyrobów jubilerskich od spółki C. sp. z o.o. z siedzibą w W., godząc tym samym w obowiązek podatkowy, tj. faktury wystawione przez C. Sp. z o.o. na rzecz J. Sp. z o.o. (...)

faktury wystawione przez C. Sp. z o.o. na rzecz Y. Sp. z o.o. (...)

towar: biżuteria złota 585 (łańcuszki)/wyroby jubilerskie kompletne 3855,3 gram

tj. o czyn z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks,

VIII. w okresie od 1 stycznia 2015 r. do 31 grudnia 2016 r. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru nabywał jednorazowo w krótkich odstępach czasu nieustalone ilości środka odurzającego w postaci suszu marihuany, posiadając we wskazanym okresie nie mniej niż 2 kilogramy tego środka odurzającego co stanowi znaczną ilość, tj. o czyn z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk".

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 13 lutego 2019 r., sygn. akt XII K 39/18, orzekł:

„I. uznaje oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia, z tym że w miejsce zawartego w opisie czynu zarzucanego

stwierdzenia <<wchodzili, między innymi: V. C. Prezes Zarządu V. sp. zo.o. i N. S. Prezes Zarządu J. sp. z o.o., oraz inne ustalone i nieustalone osoby>>, wskazuje że w skład opisanej w tym zarzucie zorganizowanej grupy przestępczej wchodziły ustalone i nieustalone osoby i za ten czyn go skazuje, a na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia, wskazując że wprowadzono w błąd pracowników urzędów skarbowych co do realności przeprowadzonych transakcji i powstania oraz wysokości obowiązku podatkowego i za ten czyn skazuje go, a na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 2 lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza mu karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 150 (sto pięćdziesiąt) złotych stawka;

III. przy zastosowaniu na podstawie art. 2 § 2 k.k.s. przepisów obowiązujących w dacie czynu, uznaje oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt III aktu oskarżenia - eliminując z kwalifikacji prawnej czynu określenie <<w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.>> i wskazując w jego miejsce „w zw. z art. 7 § 1 k.k.s” i za ten czyn go skazuje, a na podstawie art. 76 § 1 k.k.s. w zw. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych po 150 (sto pięćdziesiąt) złotych stawka;

IV. uznaje oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt IV aktu oskarżenia, przyjmując że działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i za ten czyn go skazuje, a na podstawie art. 271 § 3 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza mu karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 150 (sto pięćdziesiąt) złotych stawka;

V. uznaje oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt V aktu oskarżenia i za ten czyn go skazuje, a na podstawie art. 273 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. przy zastosowaniu na podstawie art. 2 § 2 k.k.s. przepisów obowiązujących w dacie czynu, uznaje oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt VI aktu oskarżenia i za ten czyn go skazuje, a na podstawie art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierza mu karę 100 (sto) stawek dziennych po 150 (sto pięćdziesiąt) złotych stawka;

VII. przy zastosowaniu na podstawie art. 2 § 2 k.k.s. przepisów obowiązujących w dacie czynu, uznaje oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt VII aktu oskarżenia i za ten czyn go skazuje, a na podstawie art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wymierza mu karę 100 (sto) stawek dziennych po 150 (sto pięćdziesiąt) złotych stawka;

VIII. uznaje oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt VIII aktu oskarżenia, wyczerpującego ustawowe znamiona występku z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za ten czyn go skazuje, a na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności

IX. na podstawie art. 8 § 2 k.k.s. orzeka, iż w odniesieniu do czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie II i III, wykonaniu podlegają kary orzeczone wobec niego za przestępstwo skarbowe przypisane mu w punkcie III, w odniesieniu do czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie IV i VI wykonaniu podlegają kary orzeczone wobec niego za przestępstwo przypisane mu w punkcie IV, w odniesieniu do czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie V i VII wykonaniu podlegają kary orzeczone wobec niego za przestępstwo przypisane mu w punkcie V;

X. na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i art. 85 § 1 i 2 k.k. łączy podlegające wykonaniu kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego w punktach I, III, IV, V i VIII i wymierza karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności

XI. na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i art. 85 § 1 i 2 k.k. łączy podlegające wykonaniu kary grzywny orzeczone wobec oskarżonego

w punktach III i IV i wymierza karę łączną grzywny w wymiarze 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych po 150 (sto pięćdziesiąt) złotych stawka (...).”

Apelację od tego wyroku wnieśli obrońcy D. K., zaskarżając go w całości. Zarzucili:

„1. **Obrazę przepisów prawa materialnego** tj. art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. poprzez dokonanie błędnej wykładni tych przepisów i przyjęcie, że Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona tego czynu, podczas gdy ustalenia faktyczne wskazują jednoznacznie, że oskarżony nigdy nie posiadał znacznej ilości środków odurzających, a zatem ni; wyczerpał on swoim zachowaniem znamion zarzucanego mu czynu.

II. Naruszanie przepisów prawa procesowego tj.:

(1) Art. 92 k.p.k. art. 410 k. p. k. oraz art. 7 k. p. k. poprzez oparcie orzeczenia jedynie na części okoliczności ujawnionych w postępowaniu jak i częściowym uwzględnieniu dowodów ujawnionych na rozprawie oraz dokonanie dowolnej ich oceny poprzez przyznanie waloru wiarygodności wyjaśnieniom – R. Ś., przy uznaniu zeznań oskarżonego oraz świadków J. L., R. L., Ł. S. i J. K. oraz sprzeczności pomiędzy wyjaśnieniami oskarżonego i ww. świadków a zeznaniami uznanymi za wiarygodne;

(2) art. 7 i art. 410 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów i nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie tj. pisma Krajowej Administracji Skarbowej z dnia 5 listopada 2018 r. - k. 5229-5287;

(3) Art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów ujawnionych na rozprawie co doprowadziło do uznania że B. S. z o.o. S.K., J. sp. z o.o. S. K., i L. Sp. z o.o. S. K., V. Sp. z o.o., i J. sp. z o.o. uczestniczyły w procederze wyłudzenia podatku VAT podczas gdy w aktach sprawy brak jest dowodów na to że podmioty te na podstawie wystawianych sobie faktur uzyskiwały zwrot nienależnego podatku,

(4) naruszenia art. 201 k.p.k. w zw. z § 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 27 grudnia 2007 r. w sprawie biegłych w przedmiocie uzależnienia od alkoholu (Dz. U. z 2007 r. Nr 250 poz. 1883) poprzez dopuszczenie niepełnej opinii psychiatrycznej w zakresie uzależnienia oskarżonego sporządzonej niezgodnie z przepisami rozporządzenia.

(5) art. 167 k.p.k., 366 § 1 k.p.k. polegającą na niewyjaśnieniu wszystkich okoliczności sprawy poprzez niedopuszczenie dowodu z rejestrów VAT spółek J. sp. z o.o. sp.k. i L. sp. z o.o. sp. k. a tym samym bezpodstawne przyjęcie, że przedmioty te posłużyły się fakturami wystawionymi przez V. sp. z o.o. i J. sp. z o.o.

Wynikiem tych uchybień był błąd w ustaleniach faktycznych który mógł mieć wpływ na treść wyroku polegający na błędnym przyjęciu przez Sąd meriti, że oskarżony popełnił zarzucany mu czyn co doprowadziło do jego skazania.

III. Błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mającego wpływ na jego treść polegający na uznaniu, iż oskarżony D. K. popełnił zarzucane mu czyny opisane w akcie oskarżenia w pkt od I do VIII wyroku, podczas gdy wnikliwa i dogłębna analiza materiału dowodowego, jak też wskazania zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzą do przeciwnego wniosku.”

Przy tak sformułowanych zarzutach skarżący wnieśli „o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego bądź ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.”

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 24 lutego 2021 r., sygn. akt II AKa 278/19, orzekł:

„1. zaskarżony wyrok wobec oskarżonego D. K. zmienia w ten sposób, że:

1.1. uchyla orzeczenie o łącznej karze pozbawienia wolności i grzywny,

1.2. w odniesieniu do czynu przypisanego w pkt II wyroku eliminuje ustalenie zawarte w opisie zarzucanego czynu <<które następnie przekazał

przedstawicielom spółek J. sp. sp. z o.o. sp. k. i L. sp. z o.o. sp. k. i które były wykorzystywane w toku dalszych rozliczeń z urzędami skarbowymi, a kwoty podatku VAT w nich wskazane były uznawane jako podatek naliczony, co finalnie stanowiło podstawę do wystąpienia do urzędu skarbowego o zwrot nienależnego podatku VAT, czym wprowadzono w błąd pracowników urzędów skarbowych i doprowadzono do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Skarbu Państwa znacznej wartości w łącznej kwocie nie mniejszej niż 26 513 314,44 zł>> oraz zawarte w pkt II wyroku <<wskazując, że wprowadzono w błąd pracowników urzędów skarbowych co do realności przeprowadzonych transakcji i powstania oraz wysokości obowiązku podatkowego>> i w ich miejsce ustala, że oskarżony przekazując faktury opisane w pkt od 1 do 242 zarzucanego mu czynu przedstawicielom spółek J. sp. sp. z o.o. sp. k. i L. sp. z o.o. sp. k. celem ich złożenia w odpowiednich urzędach skarbowych usiłował wprowadzić w błąd pracowników tych urzędów i doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Skarbu Państwa znacznej wartości w łącznej kwocie 26 513 314, 44 zł poprzez zwrot nienależnego podatku VAT i za to na podstawie art. 13 § 1 k.k. w z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazuje oskarżonego, a na podstawie 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza oskarżonemu karę 2 (dwa) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę 80 (osiemdziesiąt) stawek ustalając wartość jednej stawki na kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) zł,

1.3. uniewinnia oskarżonego od popełniania czynów zarzucanych mu w pkt III, VI, VII aktu oskarżenia,

1.4. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt VIII aktu oskarżenia ustala, że oskarżony w okresie od 1 stycznia 2015 r. do 31 grudnia 2016 r. wbrew przepisom ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał nieznaczne ilości środka odurzającego w postaci marihuany przeznaczone na własny użytek co stanowiło wypadek mniejszej wagi z art. 62 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie art. 62a ustawy z 29

lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii postępowanie karne wobec D. K. umarza,

1.5. utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części,

2. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego łączy i wymierza karę łączną 2 (dwa) lat i 3 (trzy) miesięcy pozbawienia wolności; (...).”

Kasację od tego wyroku wnieśli obrońcy skazanego, zaskarżając go w części dotyczącej punktów 1.2; 1.5, 2; 3 i 4. Zarzucili:

„I. naruszenie przepisu art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. albowiem zachodzi sprzeczność w treści orzeczenia, uniemożliwiająca jego wykonanie ponieważ Sąd Apelacyjny uniewinnił skazanego od zarzucanych mu czynów w pkt III, VI, i VII, aktu oskarżenia, natomiast w utrzymanym w mocy pkt IX wyroku Sądu I instancji wynika, że pominięto uniewinnienie oskarżonego od części zarzucanych mu czynów;

II. rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

1) 13 § 1 w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i § 3 k.k. poprzez niewłaściwe zastosowanie uznającą, że przekazanie faktur celem ich złożenia w odpowiednich urzędach skarbowych wypełniało znamiona czynu zabronionego opisanego w punkcie 1.2 (pkt II wyroku Sądu I instancji) podczas gdy stosując zasady logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego uprawnionym jest wnioskowi, że czyn ten nie wypełnia znamion czynu zabronionego, albowiem w polskim systemie prawa podatkowego faktury nigdy nie są składane w odpowiednich urzędach skarbowych tym samym nie ma możliwości złożenia faktur w tych urzędach, a w konsekwencji takie działanie jako niemożliwe nie może prowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Skarbu Państwa.

2) art. 271 § 3 k.k. poprzez niewłaściwe zastosowanie uznając, że wystawienie szeregu faktur VAT przez J. Sp. z o. o. oraz V. Sp. z o. o.

dokumentujących nieistniejące zdarzenie gospodarcze na rzecz spółki C. Sp. z o. o. godzi w obowiązek podatkowy (bliżej nieokreślony) podczas gdy prawidłowe zastosowanie zasad logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku, że wystawienie faktury VAT powoduje konieczność zapłaty podatku, a tym samym nie może godzić w obowiązek podatkowy, a także zważając na ustalenia Sądu Apelacyjnego w zaskarżonym w sytuacji takiej nie mogło dojść do narażenia bliżej nieokreślonego obowiązku podatkowego.

3) art. 273 k.k. poprzez niewłaściwe zastosowanie uznającą, że w zakresie czynu określonego w punkcie V wyroku Sądu I Instancji posłużenie się szeregiem faktur VAT w postaci zakupu wyrobów jubilerskich od spółki C. Sp. z o. o. nastąpiło w celu godzenia w bliżej nieokreślony obowiązek podatkowy podczas gdy z zasad logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego uprawnionym jest twierdzenie, że czyn ten nie wypełnia znamion czynu zabronionego, albowiem w tak określonym opisie czynu nie sposób uznać, że mogło dojść do dokonania czynu zabronionego.

III. Rażąco i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa procesowego tj.: art. 7 k.p.k. art. 143 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. i w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na oparciu się na dowodzie z notatki urzędowej (karty akt sprawy: 2144 - 2159 i 2162 - 2177/11 w sytuacji w której z dokumentów tych wynika, że są to notatki urzędowe sporządzone w związku z zabezpieczeniem dokumentacji (rzeczy) podczas gdy zgodnie z art. 143 § 1 pkt 6 k.p.k. zatrzymanie rzeczy wymaga formy protokołu, a tym samym dokumenty wskazane na ww. kartach nie mogą stanowić dowodu w postępowaniu karnym z uwagi na brak wymaganej prawem formy, tym samym nie mogą być podstawą wyroku."

W konkluzji autorzy kasacji wnieśli o „uchylenie wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego bądź ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji”.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Pisemne motywy rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego zostały ograniczone do rozpoznania pierwszego zarzutu sformułowanego w kasacji, ponieważ w pozostałej części kasacji została oddalona jako oczywiście bezzasadna.

Sąd Apelacyjny w Warszawie zaskarżonym kasacją wyrokiem w pkt. 1.3 uniewinnił skazanego od popełnienia zarzucanych mu czynów w pkt III, VI, VII aktu oskarżenia. Jednocześnie Sąd ten utrzymał wyrok Sądu pierwszej instancji w mocy, m.in. w zakresie pkt IX, w brzmieniu następującym: „na podstawie art. 8 § 2 k.k.s. orzeka, iż w odniesieniu do czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie II i III, wykonaniu podlegają kary orzeczone wobec niego za przestępstwo skarbowe przypisane mu w punkcie III, w odniesieniu do czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie IV i VI wykonaniu podlegają kary orzeczone wobec niego za przestępstwo przypisane mu w punkcie IV, w odniesieniu do czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie V i VII wykonaniu podlegają kary orzeczone wobec niego za przestępstwo przypisane mu w punkcie V.” Należy więc przyznać rację skarżącemu, że zachodziła oczywista sprzeczność w wyroku Sądu odwoławczego, został bowiem trzymany w mocy – zapewne przez nieuwagę – punkt wyroku Sądu pierwszej instancji przesądzający o wykonywaniu kary orzeczonej za przestępstwo skarbowe z punktu III wyroku (i aktu oskarżenia), mimo że od dopuszczenia się przestępstw skarbowych Sąd Apelacyjny uniewinnił skazanego i przepis art. 8 k.k.s. nie mógł mieć zastosowania. Tę niekonsekwencję Sąd Najwyższy wyeliminował przez uchylenie orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Warszawie.

W zaistniałej sytuacji uchylenie wyroku Sądu odwoławczego w omawianej części było wystarczające, gdyż wyeliminowało zaistniałą sprzeczność i umożliwiło jego wykonanie, bez potrzeby przekazywania sprawy do ponownego rozpoznania.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[as

at]

